

NA ÚTĚKU.

Příhody tři
uprchlíků na Sibíři.

Vypravování ze života sibiřských vypovězenců.

K čemu je činil? Vida, že Jakuti se nevrací, pomýšlel zcela rozhodně na útěk i činil si zásoby na cestu.

XX.

Holandský velrybář.

Naděždě a Ladislavovi bylo málo tušení tak odporu, že Laflér pohнул Igora, aby lovil bílé medvědy.

Hlad naléhal velmi krutě na obyvatel chýže, když jednoho dne ráno vydal se Igor a jeho přítel odhodlaně na umrzlou hladinu moře.

Mráz, od několika dní velmi tuhý, byl jim tentokrát největší útrapou.

Lovci byli provázeni dvěma sibiřskými psy. Waba nechali v chýži k ochraně Naděždě a malého Ladislava.

Byli již asi na míli daleko uprostřed hromad roztrášeného ledu, který se na březích nakupil. Tu přišli k širokým a vysokým torosům, jež sem zajisté připluly z velké dálky, nepochybně od západu a nejspíše od břehů Gronských, kde se neustále odtrhávají ledové hory s hromovým rachotem od ohromných ledovců, často i sto kilometrů rozsáhlých.

Tu najednou shlédli Igor s vrchu torosu, na nějž s velkým namáháním se vydral, loď pevně ustávenou, nepohnutou, utkvělou v ledové pláni. Vzkřikl překvapením a sdělil svůj objev Laflérovi, jenž ho právě dohlonil.

Uprostřed jasného, utužlého sněhu, pokrytého sněhem bílým jako vodní pána, vynořovalo se těleso lodní, na všech stěnách pokryté úzkými pásmy namrzlého sněhu. Avšak paluba, rahaná a lanová posety byly jemným vrstevkám sněhových krystalů, jež se usadily na slunem osvětlené ploše, onen první smutek dojem.

První, co Igor a jeho druh uviděli, bylo, že ukryli se svah točící se odtud pozorovali, mající se činiti s přítelem či nepřitelem.

Na lodi nebylo ani plachet ani větráků. Dle tvaru jejího byla to jedna z oněch loveckých lodí, jež odvíjejí se v nebezpečí polárního moře. Psi štěkali. Utišili je.

Asi po půl minutě pozorování ušel Laflér hýbati se na palubě tvora zabaleného ve zvířecí koži. Myslel si, že hlídka lodní je za hřbetem a nyní je sleduje.

"Zpozorovali nás!" zvolal Laflér.

"Počejte, přáteli," odvětil Igor, jenž hleděl na psy, jejichž uši se ježila; a po těch slovech nasažil pušku k lici a střelil po domnělé hlídce.

"Co to činite!" vzkřikl Laflér poděšen.

"Byl jsem si jist, že to není člověk," odvětil Igor usmívaje se. "Pusťte psy!"

Veliký bílý medvěd, polekán svištěním kule, vlek se po lodním mostě.

"Toť veliký medvěd!" vzkřikl Pařížan, "první, kterého dnes potkáme."

Oba psi zatím již obíhali loď, sniživ štěkající, ale držíce se moudře v jisté vzdálosti.

"A co loď?" tážal se Igor s jistou tísni. "Snad to jest předudná loď z pohádky...."

"Takové báchorky na březích Sekvany mnoho neplatí," pravil Pařížan. "Pro nás není tato ohromná loď ničím jiným, než brlohem medvědím. Je to loď patrně mužstvem opuštěná."

"To jest možno," mnil Igor, "a snad je tam v tomto případě něco, co nás zbaví nutnosti konati tyto nevděčné lovy."

"Co se tyče medvěda," pravil Laflér, "ten se nalézá na půdě, která jest daleko spíše naše, než jeho."

"Stěží ho asi tam odtud vypudíme," odpověděl Igor.

Mezitím medvěd zmizel. Nepochybně utekl do vnitřní prostory. Oba svezli se pozvolna s torosu a be z váhání zaměřili k lodi. Igor ihned poznal, že je to holandská loď velrybářská. Brzo oetli se pod boky lodě.

Vzkřikli, volali.... Nikdo neodpovídal.

"Patrně není živé duše na lodi," pravil Igor.

"Jinak bychom musili mít za to, že medvěd je ohočen," odvětil Laflér.

Zanechavše psi na ledě, vydrali se na můstek.

Tu spatřili hrozné divadlo. Pět mužů — pět kostlivec, oblečených v šat námořnický — leželo na palubě uprostřed předmětů a zbytků všeho druhu.

"Ubozí lidé!" zvolal Igor.

V dojetí zapomněli na medvěda. Náhle zaslechli tápání a přecházení pod sebou.

"Pozor!" zvolal Laflér, "to je asi medvěd!"

Psi jali se zuřivě štěkati jako na upozorněnou. V té chvíli vynořila se z jednoho otvoru bílá hlava medvědí — se špičatou tlamou, hrozně otevřenou, a s rudými divokými očima.

Igor vypálil bez váhání ránu do krku šelmy, medvěd smrtelně poražen vrl se zuřivě na svého útočníka. Laflér vypálil též svoji ručnici a zasáhl medvěda u neha, ale tento se pro takovou malíčkovost ani neobrátil.

Igor vida medvěda na něho se sápaajícího, umyslel si brániti se sekerou, jež ležela na můstku. Chopil se jí, ale tato byla tak přimrzlá k můstku, že odolávala všem pokusům odtrhnouti. Bylo by jistě veta po Igorovi, kdyby Pařížan nebyl udeřil šelmu tak prudce do hlavy pažbou ručnice, až se tato přerazila. Šelma, poněkud zaražena, váhala, na-koho z obou se má vrhnouti. Zatím podarilo se Igoru sekerou odtrhnouti. Vyvihnul ji do větru a udeřil medvěda tak prudce, že mu lebku rozrazil. Když se šelma na zem zvrátila, dobil ji ještě dvěma neb třemi ranami, silnými jak mohl. Co mu na tom záleželo, že porouchal kožešinu!

"Bud' vám všechna čest!" zvolal Laflér. "Konečně máme pečení!"

"O," zvolal Igor s výrazem odporu, "ta nepřijde nikdy na náš stůl." Zároveň ukázal Laflérovi na kostry mrtvol, ohlondané zuby medvědími.

"Zabitý medvěd," pravil Laflér, "jest nejspíše ten, kterého jsme pokládali za lodní hlídku? Mějmež se na pozor! Psi nepřestávají štěkati!"

A Pařížan měl pravdu. Neboť sotva domluvil, zdvihl se hrozivě jiný, ohromný medvěd — byla to samice — v pozadí budky, kterou sníl úplně byl zasypal.

"Pozor!" vzkřikl Igor a vydvihl k ránu svoji sekeru.

Laflér ustoupiv několik kroků, vytáhl svůj lovecký nůž. Ale medvědice překvapena tímto uvitáním a přípravami k obraně, obrátil se a přehala mumlaje a stále se opatrně ohlížejíc, není-li pronásledována.

Lovci ji nechali pokojně slézt po boku lodě. Psi provázeli ji štěkotem a jen opětovanými rozkazy lovců byli udrženi. Teprve když

lovci uzešli medvědice ubíhají ku ledovým pahorkům, oddechli si úplně spokojeni.

"Věru, poznamenal Laflér, "jsou zde honby pro moji povahu příliš rozčilující. Kdybychom tu jen našli několik krabic sucharů, vzali bychom je pro náš zimní byt."

"Ale jestliže je medvěd sežrali?" řekl Igor.

Laflér se tomu jen usklíbil. Zaměřili na to k lodnímu vchodu a vstoupili do mezimostí. Jejich zrakům objevilo se divadlo ještě hroznější než ono nahoře na lodním mostě; kosti a lebky dvanašeti mrtvol ležely v tomto malém místě jako v pravé kocieni.

"Proč asi ti, kdo první zemřeli, nebyli pochováni od druhých?" tážal se Igor.

"Nejspíše z té příčiny, přáteli," řekl Laflér, "že asi celá posádka stížená byla krutou ranou, která se nazývá skorbut. Trpěli jsou zachvácení nesnesitelnou bolestí v nohou. Jsou ochromeni. Nemohou spáti, ba ani se položit. Ztrácejí veškeru chuť dáns jsou zraněni a hrozně bolí. Náhle předpadne celé tělo slabostí, znamená to blízkého blízkého konce. Ubozí námořníci zmrzli asi poslední zimou. Což však, kdyby chom se v této těsné a pečlivě vysolené místnosti, v níž vzduch se neobnovuje, sami nakazili skornutem?"

"Jest nemoc ta nakažlivá?"

"Ovšem že; ale jen za stejných podmínek."

"Těch, díky bohu, u nás není. Vpusťme sem vzduch a světlo a pojďme hledati potraviny."

Na to přefal Igor sekerou, kterou nepustil z ruky, provazy, jimiž příklopy byly přiklopeny. Příklopy se otevřely, vzduch a světlo vnikly do prostoru.

"Jsme dědici všeho," pravil Laflér.

"Pod jednou podmínkou."

"Kterou?"

"Že pohřbíme ostatky těchto nešťastníků."

"Bud'ž. Avšak hleďte, měli zde také hraecí stroj!"

"Nepochybíte proto, aby zapudili udu dlouhých zimních dnů."

Vedle kamen a truhlíku na uhlí stál skřítčec na nízkém podkladu hraecí přístroje.

Laflér uvedl hraecí válec v pohyb a jakoby na posměch ozval se ze stroje úryvek skočného, ohnivého tanečního kousku.

Igor i Laflér ucítili, jak jim slzy stoupají do očí při této veselé hudbě, nad zdrcujícími obrazy, před jejich očima se prostírajícím.

Na hraecím stroji nalézala se tlustá kniha. Igor do ní nahlédl. Byla to holandská bible. Na pokraji listů napsána byla uslablou rukou kapitána jména námořníka, kteří první zemřeli, a několik smutných úvah.

Igor, který rozuměl anglicky a německy, seznal z těchto holandských poznámek tolik, že si mohl představit celá drama severního moře, jež se tu nedávno odehrálo. Velrybáři byli překvapeni ledovci u ostrova Bareneova, náležejícího skupině ostrovů Špieberských. Dále poznal, že se Laflér naklamal, když prohlásil skorbut za příčinu záhuby lodní posádky.

Několik stránek po seznamu prvních nebožtíků popsáno bylo rukou kapitánovou. Jeho druhý lodní poručík, který ho přezřel, chopil se péra a vykonal povinnost jako obyvatel lodí. Poslední poznámka na okraji bible zněla následovně:

"Jsme již pouze čtyři: Molis Stoke z Harlemu, plavec; Dirjk Hoofft, nazvaný Spreker, z Medendbliku, plavec; Haymann Jaarsveldt Elburgu, náš plavčík; a já, Alberdink Huidekoper z Rotterdamu, lodní kuchťík. Nemáme více ani tolik sil, abychom si navzájem mohli pomoci. Jedna hrozná věc mohla by nás stihnouti: bílí medvědi, kteří bloudí kolem lodí.... kdyby přišli sežrati nás za živa!...."

"Ubožáci," pravil Igor, "toť se nejspíše také stalo!"

Laflér zatím již všude slídl. Mezitím, co Igor převracel listy v bibli, křičel Laflér na něho:

"Slanina!.... suchary!....

rum!.... zhuštěné mléko!.... Padesát krabic! Zásoby masité sežrány jsou od medvědí! Padesát nádob penikamu.... cukr.... ó mouka.... lahve červeného vína!.... skřínka svíček.... vše neporušeno! Ještě suchary.... plný sud!.... nádoba nudlí! Čokoláda.... aspoň deset kilo. Ale jaká to spousta! Lišky pomáhaly medvědům.... Nádoba zelených luštěnin! Olejové sardinky!...."

"Dobrá, drahý příteli!" pravil k němu Igor. "Svažme balíky těch věcí a odnesme je s sebou. Mimo to zavřeme opatrně vchod."

"Ale což nenaleznete-li loď více?"

"O, moře jest silně zamrzlé. Ostatně vezměme tolik, kolik síly naše dovolí."

"He, tu jsou sirky!"

"Vezměte je. Nahradí nám ty, které nám kdysi ukradli Čukčové."

"Také dřevěné uhlí je zde."

"Toho můžeme postrádat. Vyberme raději to, čím by se mohli Naděžda a její bratr zotavit."

Po dvou hodinách přinášeli Igora a Laflér obtíženi břemeny do chýže první výběr z toho, co našli na lodi.

Laflér zamýšlel přenést hraecí přístroj, předstíraje, že by hudba oživila ducha společnosti. Ladislav by točil váleem a on by provázal na svých houslích. Stěží mu to Igor rozmluvil; on sám však si odnesl bibli.

Přicházeli k chýži a již napřed se radovali z potěšení, které doma způsobí.

"Uvidíme," pravil Laflér, "bude-li pan Jermak odporovati, až mu nabídneme mléko a cukr, slaninu a olejové sardinky!"

Oba sibiřští psi běželi napřed.

Igor byl zaražen tím, že Wab jim nepřichází vstříc. Zmocnila se ho zlá přetucha. Položil své břímě na zem a pádlil ku chýži, volaje Naděždu a Ladislava.

Konečně vstoupil do chýže.... ani Ladislava, ani Jermaka, ani psa tam nebylo. Oheň byl dávno vyhaslý, všude stopy zápasu.

Laflér přiběhl. Našel Igora v zoufalství.

"Nevím — nerozumím tomu.... ztrácím rozum.... život mne opouští."

"Kam by mohli odejít?"

"Nechápu.... ale tuším děsně nešťastí! Vizte, pane Laflére! Stůl jest převržen.... kožešiny jsou rozházeny.... Popel rozmetán jest až ke dveřím. Vzali nám jednu ručnici."

"A také moji harpunu," pravil Pařížan, "Což by byl Jermak provedl svůj úmysl?"

"Co mohl učiniti?" tážal se Igor, který dobře tušil odpověď, které se mu dostane.

"Unésti dívku a hochu," odvětil Laflér, "a přiměti nás ku zpátečnímu pochodu."

"O! to by bylo hanebné!" vzkřikl Igor. "Co dělati? Jak, abychom neztráceli času a jali se ho pro následovati? Ale já jsem vysílen, nemohu jíti ani krok. Vizmež stopy ve sněhu."

Rozžehli svítilnu, neboť nastala tma a vyšli. Sníl byl všady kolem chýže rozdřepán. Kroky vedly až k jakémusi prohybu a na tomto místě bylo znáti, že tu stál povoz se spřežením několika sobů. Odtud bylo dobře znáti, jakým směrem povoz se dal.

"O běda!" volal Igor, "my nemůžeme jíti jinak než pěšky!"

"Nikdy jich nedostihneme.... Oh! zlý den! A ten Jermak!"

"Počínám věřiti, že Jermak nemá ve věci této žádné viny," pravil Laflér.

"Kdyby on nebyl všeho původcem, byl by zde byl by bránil Naděždu a Ladislava.... Na jeho místě, byl bych se dal zadit! Ovšem u něho je jinak: on využítkoval okolností.... nahody...."

"Avšak," pravil náhle Pařížan, "vždyť se povoz nedal ani na území ruské."

"Ba věru," odvětil Igor překvapen, že sám toho nepozoroval. "Igor, v této pozdní době a při naší únavě bylo by velmi obtížno, abychom se dali na cestu.

Poslechněte, Igor, posečkejme kde až do zítřka. Možná, že tu poznáme věci pro nás velmi důležité.... pojed'te přáteli, jsme unaveni a rozechvěni a mraz nás proniká.... pojed' me."

Igor dal se vésti svým přítelem ani dost málo neodporuje.

XXI.

Ve zpusťované chýži.

Byl tučný večer u krbu v chýži; venku prudce skučel zimní vítr. Igor i Laflér pohlíželi na sebe a žádný z nich neodvážil se dáti na jeho své trapné myšlenky. Sneli všechny druhy zásob a ani se jejich nedotekli.

"I pes," šepotal Igor, "i pes, všecko pryč! Toť nevysvětlitelné! Nikdy nešel Wab dobrovolně s Jermakem. Čeho se domýšleti? Co se jen všecko zde přihodilo?"

V tom okamžiku zaslechli z venčí štěkot.

"To jsou sibiřští psi," vece Laflér.

Igor napjal pozorné sluch.

"Nikoli, toť Wab," pravil vstávaje. "něco jej potkalo: je snad poraněn." A otevřel zvířeti dveře chatrče.

Skutečně byl to Wab. Vebhl štěkaje a složil k nohám svého pána sáček ze sobí kůže lemovaný hedvábím, který jim uzmul Čukčové před několika dny.

"Vizte!" zvolal Igor, "oni žebráci, kteří sem přišli, jsou vinni našim neštěstím. Wab přináší sáček, který nám ukradli. Zvíře asi následovalo Naděždu až k nim."

Wab vrl se na svého pána, lížal mu ruce a štěkal radostí. Igor laskal ho něžně, jak toho zasluhovala věrnost i důvtip zvířete.

"Pozorovali jsme," pravil Laflér, "že Čukčové přišedši od východu, změnili směr cesty i že nedali se na západ, jak z počátku bylo jejich patrným úmyslem. Tase stony saní vedou na východ. Patrně že i Wab vraecí se z jejich chýže a to značí, že víska není odtud asi daleko.... Ale jakou asi sílu v tom hraje náčelník policie?"

"Toť nesnadno říci!" odvětil Igor.

"Aspoň jsme na stopě," ujal se slova Pařížan. "Nyní si vzpomínám, jak se tvářil domorodec, když prohlížel si Naděždu, mluvil ku své ženě o svém kamakajii."

"Uhodl jste, příteli!" zvolal Igor. "Byl to náčelník jejich kmeny, který sem přišel, zpraven oběma domorodci. O ubohá Naděždo! Jaké útrapy tě očekávají! — Než, náčelník policie!...."

"S tím se ještě vždy shledáme!" odvece Pařížan.

Sotva domluvil, když zaslechl slabým hlasem zvolati své jméno.

"Kdo mne volá?" otál se Igor poněkud zblednuv.

Právě vypravování

— Dokud co máš, nechť o to též dbáš.

Nemějte katar!

Jedním nejlépeším prostředkem odstraniti nosní katar jest léčiti jeho původ, což většinou jest tělesná slabost. System potřebuje více oleje a lehee ztravitelnou tekutou potravu a měli byste vzíti si lížci

SCOTT'S EMULSION

po každém jídle na zuboocení vaší krve a na seslání chloulostivých blán s jeho olejovou potravou. Výsledky z užívání Scott's Emulsion překvapí ty kteří používali dráždivé šnupavky. (16-6)

Obstarejte si pravý Scottův.

Odporučte tento časopis vašemu sousedu, zdalek není odběratelem.

Zde jest něco z čeho se budete těšiti

Storz Beverage

Jest řízný a chutný Příklad tohoto nápoje bude se zamlouvatí.

Čistý — Lahodný Občerstvující a Zdravý....

ZKUSTE JEJ!

Storzův nápoj může býti prodáván bez license Spoj. Států a prodej jest chráněn, pod prohibičním zákonem kteréhokoliv státu.

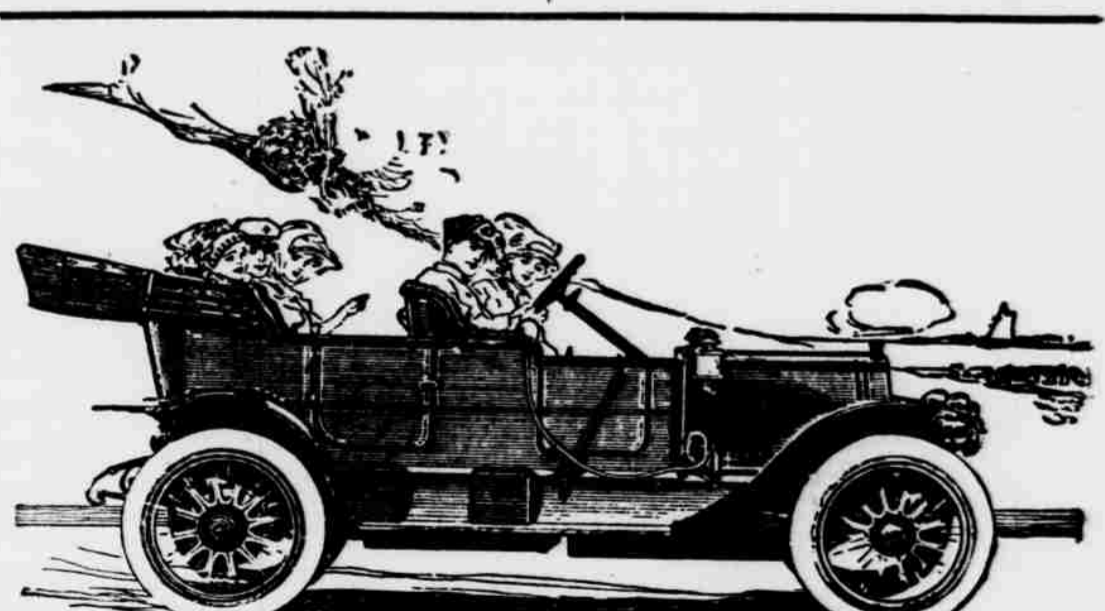
Prodává se v láhvích aneb v soudkách.

Storz Beverage and Ice Co. OMAHA, NEBR.

Adolph Schlosser, ZLATNÍK a HODINÁŘ

v Dodge, Nebr

Hodinky spravuje levně a dobře. Všechno zboží jest zaručeno.

\$375 koupí tento krásný a velký zánovní automobil, který musí být prodán co nejdříve. Chcete-li dobrý a zaručený automobil za čtvrtinu pravidelné ceny, jedněte tedy ihned. Hlaste se u ODVARKA BROS., CLARKSON, NEBRASKA. (41-4)

Vaše pečení bude lehkým když budete používati "PURITAN MOUKU"

Puritan mouka jest vyráběná Wells-Abbott-Neiman Co. ve Schuyler. V Clarkson na prodej u A. V. Hejtmánka.

SOROL
Křesťovské dle předpisu, zanechaného slavnými starými mnichy, osvědčil se
podivuhodně účinným proti sluzničným křečím a zácpě, bolení v krku, zářez, bolesti hlavy, nechuť k jídlu, nachlazení hlavy, atd. atd.
Vyráběn u této společnosti, jak vyřadí proslavený Pain Expeller, starý spolehlivý mazák.
Prostředky člověk chová stále po více léter každého z obou. 25c. a 50c. ve všech lékárnách, neb u F. Ad. Richter & Co. 74-80 Washington St., New York.